

Ο σύγχρονος ιατρός

Επιστήμες / Επιστήμη και Ηθική / Ιατρική - Βιολογία

Σταύρος Μπαλογιάννης, Ομότιμος Καθηγητής Ιατρικής ΑΠΘ

Ο σύγχρονος ιατρός, συμπάσχων μετά των πασχόντων κατά το πρότυπον των Αγίων Αναργύρων, καλείται να εστιάση όλας τας προσπάθειάς του εις την απάλυνσιν του ανθρωπίνου πόνου και εις την εδραίωσιν της ελπίδος εις την ανθρωπίνην ψυχήν .

Αδιακρίτως της ειδικότητος και των επί μέρους επιστημονικών διαφερόντων του, αδιακρίτως της εφέσεως του εις την βασικήν ή την εφαρμοσμένην έρευναν ή των ακαδημαϊκών καθηκόντων του, η ουσιαστική εστίασις και επικέντρωσις όλης της λειτουργικότητος και της επιστημονικής προσφοράς του ιατρού συνίσταται εις την ίασιν του ανθρωπίνου πόνου, υπό την διττήν του έκφρασιν ψυχικήν και σωματικήν.

Τόσον εις τον χώρον της ερεύνης όσον και εις τον χώρον της κλινικής ιατρικής η βασική φιλοσοφία, υπό της οποίας διακατέχεται ο ιατρός, είναι η υπερνίκησις της ασθενείας καί η παράτασις της επιβιώσεως των πασχόντων, εν συνδυασμώ προς την βελτίωσιν της ποιοτικής στάθμης της ζωής των. Όλαι αι προσπάθειαι, εκ του χώρου της μοριακής βιολογίας, της γενετικής, της μικροβιολογίας, της νευροπαθολογίας, έως του χώρου της παθολογίας και της χειρουργικής, συνίστανται εις την άρσιν του ανθρωπίνου πόνου και την εδραίωσιν της ψυχοσωματικής ακεραιότητος και υγείας, με αποτέλεσμα η ιατρική, διά της επεκτάσεως της εις όλον σχεδόν τον χώρον του επιστητού και διά της αποδόσεως όλου του περιεχομένου της εις τον άνθρωπον, να καθίσταται ουχί μόνον η κορωνίς των επιστημών αλλά και κατά το ιπποκρατικόν » τεχνέων πασέων επιφανεστάτη».

Η επισφράγησις της ζωής των ιατρών εις τον χώρον της Εκκλησίας κατά τους χρόνους των διωγμών ήτο το μαρτύριον και η θυσία.

Ο σύγχρονος ιατρός καλείται νά ζήση το μαρτύριον και την θυσίαν κατά το πρότυπον αυτών, υπό διαφορτικάς όμως συνθήκας. Το σύγχρονον μαρτύριον είναι το μαρτύριον της συνειδήσεως, το οποίον αντιμετωπίζει έκαστος ιατρός, κλινικός και εργαστηριακός, ερευνητής και θεράπων, όταν ίσταται ανίσχυρος πρό της φθινούσης πορείας της ζωής του πάσχοντος εξ ανιάτων νοσημάτων.

Ποίος λόγος θα ηδύνατο να εκφράση την έκτασιν και το βάθος του μαρτυρίου της συνειδήσεως του ιατρού όταν ίσταται πρό της αγωνίας του πασχοντος από κακοήθη νεοπλάσματα ή από ανιάτους νευρολογικάς παθήσεις;

Ποίος μη ιατρός θα ηδύνατο να κατανοήση το βάθος του εσωτερικού πόνου, την

έκτασιν των αδήλων δακρύων, την συντριβήν της καρδίας του ιατρού όταν ούτος ίσταται προ του οδεύοντος εις τον θάνατον ασθενούς;

Και πόσον μεγαλύτερον θα ήτο το μαρτύριον της συνειδήσεως του ιατρού εάν δεν υπήρχεν η βεβαιότης της αιωνιότητος και η αίσθησις της προσωρινότητος της παρούσης ζωής ;

Πόσοι δε των ιατρών εγνώρισαν και σήμερον το σωματικόν μαρτύριον, άλλοι μεν νοσήσαντες εκ μεταδοτικών ασθενιών, εργαζόμενοι εν μέσω πασχόντων εκ λοιμωδών νόσων και εξ αγνώτων ιώσεων, άλλοι δε, μετέχοντες εις ιεραποστολάς, εθυσιάσθησαν, βάψαντες τον λευκόν χιτώνα της ιατρικής διά της πορφύρας του αίματος των.

Απόσπασμα από το άρθρον

Σταύρος Ι. Μπαλογιάννης

«Τό μήνυμα των Αγίων Αναργύρων Κύρου καί Ιωάννου εις τόν σύχρονον ιατρικόν κόσμον».

<https://bit.ly/3fC2noS>